

Ο Μητροπολίτης Σμύρνης Βαρθολομαίος για τον μακαριστό Ηγούμενο της Ι. Μονής Παναγίας Δοβρά

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Δίστιχον εἰς μνήμην π. Παντελεήμονος Κορφιωτάκη

«Μήτε δικαιοσύνην τίν' ἀκαμπέα, μήτε φρόνησιν ἀγκυλόεσσαν ἔχειν. Μέτρον ἄριστον ἅπαν»

(Ἁγ. Γρηγορίου Θεολόγου. Ἔπη Θεολογικά.

Ποίημα ΛΑ'. Γνωμικὰ Δίστιχα. P.G.37,913).

Ἵπὸ Σεβ. Μητροπολίτου Σμύρνης Βαρθολομαίου,

ἀδελφοῦ ὑπάρξαντος τῆς Ἰ. Μονῆς Παναγίας Δοβρᾶ Ἡμαθίας

Παρήλθεν ἔν ἔτος ἀπὸ τὴν ἐκδημίαν τοῦ π. Παντελεήμονος Κορφιωτάκη, ἀδελφοῦ ἔν Χριστῷ τιμιωτάτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπορεύθημεν ἀπὸ κοινοῦ τὰ πρῶτα βήματα ἔν τῇ Ἱερωσύνῃ. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα πολλάκις ἐταλαντεύθην ἐσωτερικῶς ἔάν θὰ ἔπρεπε νὰ λάβω τὸν κάλαμον (τὸ πληκτρολόγιον διὰ νὰ ἀκριβολογῶ) διὰ νὰ καταχωρίσω ἐπὶ χάρτου σκέψεις τινὰς περὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀειμνήστου. Καὶ τοῦτο, διότι πολλάκις ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου τὸ προοίμιον τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Περικλέους ὅπως τὸ κείμενον αὐτοῦ διασώζεται ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν Θουκυδίδην:

«Οἱ περισσότεροι ἀπὸ ὅσους ὡς τώρα ἔχουν μιλήσει ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου συνηθίζουν νὰ ἐπαινοῦν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος προσέθεσε τὴν διάταξιν ταύτην περὶ ἐπιταφίου λόγου εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν πεσόντων εἰς πολέμους, διότι θεωροῦν ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀπονέμεται μίαν τοιαύτην τιμὴν εἰς τοὺς νεκροὺς τῶν πολέμων κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τους. Δι' ἐμὲ θὰ ἦτο προτιμότερον αἰ ἀπονεμόμενοι εἰς ἄνδρας διακριθέντας διὰ τὰ ἔργα των τιμαί, νὰ ἐκδηλώνωνται καὶ αὗται δι' ἔργων καὶ μόνον (...). Διότι κατ' ἐμὲ εἶναι δύσκολον νὰ ὀμιλήσῃ κανεὶς ἀντικειμενικῶς διὰ κάποιο θέμα, διὰ τὸ ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ ἐξακριβωθῇ καὶ αὐτὴ εἰσέτι ἢ ἀπλῆ ἄποψις, ὅτι τὰ λεγόμενα εἶναι ἀληθινά. Διότι ὁ ἀκροατής, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ πράγματα καὶ εἶναι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος πρὸς τοὺς πράξαντας, θὰ ἐσχημάτιζεν ἴσως τὴν ιδέαν ὅτι αὐτὰ ἐξετέθησαν κατώτερα ἀπὸ ὅ,τι αὐτὸς γνωρίζει καὶ ἐπιθυμεῖ, ἐνῶ ἀντιθέτως, ὅποιος τὰ ἀγνοεῖ, θὰ ἐσκέπτετο ὅτι μερικὰ ἐξετέθησαν ἀρκούντως μεγενθυμένα, καὶ τοῦτο ἀπὸ φθόνον, τὸν ὁποῖον δοκιμάζει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀκούῃ κάτι τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὰς ἰδικὰς του φυσικὰς δυνάμεις. Διότι οἱ ἄνθρωποι ἀνέχονται τοὺς ἐπαίνους πού λέγονται δι' ἄλλους μόνον ἐφ' ὅσον πιστεύουν ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ πράξουν κάτι ἀπὸ αὐτὰ πού ἀκούουν. Ἐνῶ διὰ κάθε τί, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών των, αἰσθάνονται ἀμέσως φθόνον καὶ δυσπιστίαν» (πρβλ. Θουκυδίδου, Ἱστοριῶν Β', κεφ. 35).

Πόσον εὐστοχοὶ αἱ σκέψεις τοῦ Περικλέους! ἐσκεπτόμην καὶ ἐδίσταζον, εἰς μίαν μάλιστα ἐποχὴν ἐυκόλων ἐπαίνων εἰς πάντας τοὺς χώρους, τῶν ἐντὸς τῶν ἱερῶν θριγκίων οὐδόλως ἐξαιρουμένων, ἀλλὰ κατὰ παλαιὰν συνήθειαν εἰς τοῦτο ἐπιδιδομένων. Ἄλλωστε, ὁ π. Παντελεήμων δὲν χρῆζει ἐπαίνων, διότι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτοῦ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον: «οὔτε θάλασσα δεῖται τῶν εἰσρέόντων εἰς αὐτὴν ποταμῶν, κὰν εἰσρέωσιν ὅτι πλεῖστοι καὶ μέγιστοι, οὔτε τῶν εἰσοισόντων τι πρὸς εὐφημίαν ὁ ἐπαινούμενος» (PG 35,504C). Ἄλλωστε ἐκεῖνος μεταστὰς δεδικαίωται, εὐρίσκειται δ' ἐν χειρὶ Θεοῦ, ἀπολαύων κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Οὕτω

σκεπτόμενος, δὲν ἀνελάμβανον τὸ ἐγγεῖρημα, παρὰ τὰς προτροπὰς πνευματικῶν τέκνων τοῦ μεταστάντος, συνδεομένων καὶ πρὸς ἐμέ.

Καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ δίλημμα, εἰς τὸν λογισμόν, ἦλθεν ἔν ἔτος μετὰ, ὅταν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος ἀνταποκρινόμενος εἰς σχετικὴν παράκλησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονος ὤρισε τὴν ἐλάχιστότητά μου ἐκπρόσωπον εἰς τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ π. Παντελεήμονος, κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ὁποῦ ἐκλήθη ἵνα προστῶ καὶ ἐκφωνήσω Λόγον Ἐπιμνημόσυνον, ὡς Πατριαρχικὸς Ἐκπρόσωπος, διὰ τὸν Ἠγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς, Μονῆς τῆς μετανοίας μου.

Ἐπικαλούμενος τὸ λόγιον ἐκ τοῦ εἰς Ἴηρωνα τὸν φιλόσοφον λόγου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «ζήλου ὁ ἔπαινος πρόξενος· ζήλος δὲ ἀρετῆς· ἀρετὴ δὲ μακαριότητος· ἡ δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀρετῶν καὶ πρὸς ὀφείλει πᾶσα σπουδαίου κίνησις» (P.G. 35, 1200A)», ἐπιτρέπω εἰς ἑαυτὸν ὅπως καταθέσῃ ὡς κηρὸν ἀνημμένον εἰς τὴν μνήμην τοῦ τὸν Ἐπιμνημόσυνον τοῦτο Λόγον, ὡς μία ἔτι ψηφίδα εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐξαγγελιάμενον ἔπαινον, καὶ ὅταν λέγω Ἐκκλησίαν, ἐννοῶ τὰς δεκάδας τῶν πνευματικῶν του τέκνων τὰ ὁποῖα κατέκλυσαν τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναγίας Δοβρᾶ Ἡμαθίας, ἕνα χρόνον μετὰ, διὰ νὰ τιμήσουν τὴν μορφήν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν εὐηργέτησεν αὐτὰ πνευματικῶς, ἠθικῶς καὶ ποικιλοτρόπως. Καὶ πράττω τοῦτο, ἐν δοξολογίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἵνα καὶ τοιοῦτοτρόπως καταδειχθῇ ἡ δύναμις τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς ὁποίας συνεγείρονται οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς ἐποχὴν πτώσεως, ἀποστασίας καὶ ἐκκοσμικεύσεως, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὸ ἐκκωφαντικῶς σιωπηλὸν καὶ ἄγλωττον σάλπισματῶν φορέων τῆς Θείας Χάριτος. Τοιοῦτοτρόπως, πιστεύω ὅτι καὶ ἐγὼ συμμετέχω εἰς τὴν ἔργω τιμὴν τοῦ μεταστάντος, ὁμοῦ μετὰ τῶν δεκάδων πνευματικῶν του τέκνων, οἱ ὁποῖοι μετέβημεν εἰς Δοβρᾶν διὰ νὰ τιμήσωμεν ἔργω τὴν μνήμην του. Οὕτως ἐκπληροῦται καὶ ὁ ἀρχικὸς μου λογισμὸς, ὁ ἐκ τοῦ Θουκυδιδεῖου ἱστορικοῦ κειμένου ἀρυσθείς: «ἐμοὶ δὲ ἀρκοῦν ἂν ἐδόκει εἶναι ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργω γενομένων ἔργω καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς».

« ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑ ΚΟΡΦΙΩΤΑΚΗΝ

ΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΔΟΒΡΑ ΗΜΑΘΙΑΣ

(Σάββατον Τυρινῆς, 21 Φεβρουαρίου 2026)

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα τῆς θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας, Μητροπολίτα Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κύριε Παντελεῆμον,

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Δομενίκου κύριε Ἀθηναγόρα, Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς,

Ἀγαπητοὶ πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ἐν Χριστῷ,

Σάββατον τῆς Τυρινῆς σήμερον καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Πρὸ τῆς εἰσόδου μας εἰς τὸ στάδιον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὀλίγον πρὶν ἀκούσομεν τὸ «ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος», ἡ Ἐκκλησία θέτει ἐνώπιόν μας τὴν μορφήν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔζησαν τὸ Εὐαγγέλιον ὄχι ὡς θεωρίαν ἀλλὰ ὡς ἐμπειρίαν καὶ ζωήν.

Καὶ πράττει τοῦτο, διότι ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς σοφὴ παιδαγωγός, δὲν εἰσάγει τὰ τέκνα της εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνος ἄνευ προτύπων, νικητῶν στεφανηφόρων τοῦ προκειμένου ἀγῶνος: τῶν καλῶς ἀθλησάντων εἰς τὸστάδιον, τῶν Ἁγίων. Βαδίζομεν πρὸς τὴν ἄσκησιν οὐχὶ μόνοι ἀλλὰ περιβεβλημένοι ἀπὸ τὴν παρουσίαν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι νικηφόροι ἤδη ἐτελείωσαν τὸν δρόμον. Ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων εἶναι ἐκκλησιολογικὴ βεβαίωσις ὅτι ὁ ἀγὼν ἔχει νόημα, ὅτι διεξάγεται ὄχι διὰ στέφανον φθαρτὸν ἀλλὰ διὰ τὴν ἀφθαρσίαν. Οἱ ἐν ἀγιότητιδιαλαμψάντες δὲν ἀποτελοῦν ἀφηρημένον ἰδεῶδες ἀλλὰ ἐμπειρικὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου ὅτι ὁ σταυρὸς ὅταν ἀναληφθῆ ἔκουσίως γίνεται ὁδὸς ἀναστάσεως: «ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ, εὕρησει αὐτήν» (Ματθ. 16,25).

Ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ δὲν εἶναι ἄθλημα αὐταρεσκείας, ἀλλὰ ἔξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας, ὥστε νὰμπορέσωμεν νὰ γίνωμεν σύμμορφοι τῆς εἰκόνας τοῦ Υἱοῦ (πρβλ. Ῥωμ. 8,29). Ἡ Ἐκκλησία, πρὶν ἀκόμη ἀναγγεῖλῃ τὸν κόπον, ἀποκαλύπτει τὸ τέλος· πρὶν καλέσῃ εἰς νηστείαν, προβάλλει τοὺς εὐωχοῦντας· πρὶν ὁμιλήσῃ περὶ στερήσεως, δεικνύει τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν γίνεται πόθος καὶ ἡ ἐγκράτεια μεταβάλλεται εἰς ἐλευθερίαν. Διότι ἡ ἐγκράτεια δὲν εἶναι στέρησις ἀλλὰ ἔξοδος ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν παθῶν· δὲν συρρικνώνει τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ τὸν ἀποκαθιστᾷ εἰς τὴν ἀληθινὴν του ἐλευθερίαν. Ὅπως ἀποφαίνεται ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ἡ ἐγκράτεια συνδέεται πρὸς τὴν βίαν φύσεως καὶ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ θελήματος· καὶ ἡ “βία” αὕτη, ὅταν γίνῃ ἐν Χριστῷ, μεταβάλλεται εἰς λύσιν δεσμῶν καὶ εἰς ἐλευθερίαν καρδίας.

Καὶ ὅταν ἡ ἐγκράτεια ἀποβῆ λύσις δεσμῶν καὶ ἡ ἄσκησις ἀποκατάστασις τοῦ κατὰ φύσιν, τότε ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας παύει νὰ εἶναι διδαχὴ καὶ γίνεται μαρτυρία βίου. Διότι, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, πρᾶξις ἐστὶ θεωρίας ἐπίβασις (πρβλ. PG 36, 317)· καὶ τότε ἡ ἀρετὴ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ζωὴ

γεννᾷ τὴν θεολογίαν, τὴν ἐμπειρικὴν θεολογίαν, τὴν κεκαθαρμένω νοί καὶ καρδίᾳ θεολογίαν. Διότι ἡ ἀλήθεια δὲν ἀποδεικνύεται μόνον μὲ ῥήματα ἀλλὰ ἀκτινοβολεῖ μὲ ζωὴν μεταμορφωμένην· καὶ ὅπου ἡ ἀρετὴ ἐνσαρκοῦται, ἐκεῖ ὁ ἀγὼν γίνεται φῶς καὶ ἡ σταύρωσις τοῦ θελήματος ἀνάστασις ψυχῆς.

Σήμερον ποὺ ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν ἀσκήσει διαλαμπάντων ὁσίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν εὐαρεστησάντων τῷ Θεῷ, ἡ ἱερὰ αὕτη μνήμη ἀναπέμπει τὸν νοῦν μας ἀπὸ τὰ γήϊνα πρὸς τὸ μέτρον τῆς θείας κλήσεως. Καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῆς τῆς ἱερᾶς ἀναφορᾶς, ἐν τῇ αὐτῇ λατρευτικῇ συνάξει, τελοῦμεν τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ἱερομονάχου Παντελεήμονος, Ἡγουμένου ὑπάρξαντος τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς. Ἡσυχυρία εὐλογημένη, καθὼς μιμησκόμεθα βίον ἀφιερωμένον, μνημονεύομεν ἄνδρα ὁ ὁποῖος ἐπεδίωξε καὶ ἐπόθησε καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν.

Ὁ μακαριστὸς Ἡγούμενος, μολονότι προήρχετο ἀπὸ εὖπορον καὶ ἐπιφανῆ οἰκογένειαν, ἐπέλεξε ὁδὸν στενὴν καὶ τεθλιμμένην. Ἠρνήθη τὰς πάσης φύσεως εὐημερίαν, εὐζωίαν καὶ ἀσφάλειαν, τὰς ὁποίας τῷ παρεῖχον ἡ καταγωγή του καὶ ἡ πατρικὴ του οὐσία, διὰ νὰ ἐνδυσθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ἡ ἐπιλογή του δὲν ἦτο φυγὴ ἀπὸ τὸν κόσμον· ἦτο ἀγάπη διὰ τὸν ἐν Χριστῷ κόσμον. Καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀπεκάλυπεν ὄχι κάτι καινοφανές ἀλλὰ τὸ βάθος τοῦ ἡθους του.

Ὁ π. Παντελεήμων ἦτο ἄνθρωπος εὐγενῆς ἐκ χαρακτήρος· ὄχι μόνον μὲ τὴν κοσμικὴν ἔννοιαν, διότι ὄϊδιος ἐνέδυσσε τὴν ἔμφυτον εὐγένειάν του μὲ βαθὺ θεολογικὸν ἐμπειρικὸν περιεχόμενον. Ἡ εὐγένειά του, ὡς καρπὸς Πνεύματος Ἁγίου, ἐξεφράζετο εἰς τὴν λεπτότητα τῆς συμπεριφορᾶς του, εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ προσώπου τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν ἰκανότητά του νὰ διακρίνῃ τὸν ἀνθρώπινον πόνον, ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτὸς δὲν ἐξεφράζετο μὲ λόγια... Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ ἔμφυτος αὕτη εὐγένεια δὲν ἔμεινεν ἀπλῶς χαρακτήρ φυσικός· ἐγένετο ἔδαφος ἀγιοπνευματικῆς καλλιέργειας. Ἐπάνω εἰς τὴν λεπτότητα τῆς καρδίας του ἐφύτευσε καὶ ἐκαλλιέργησε τὴν ἀρετὴν τῆς διακρίσεως. Διότι εὐγένεια ἄνευ διακρίσεως δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς στεῖραν κοσμικὴν ἐθιμοτυπίαν· ὅταν ὅμως φωτισθῇ μὲ τὴν ἀρετὴν τῆς διακρίσεως, μεταβάλλεται εἰς ποιμαντικὴν σοφίαν.

Ὁ π. Παντελεήμων ἦτο διακριτικός — μὲ τὴν ἀσκητικὴν ἔννοιαν τῆς διακρίσεως-αὐτὴν ποὺ οἱ Πατέρες ὀνομάζουν «μητέρα τῶν ἀρετῶν». Ἐγνώριζε πότε νὰ ὀμιλήσῃ καὶ πότε νὰ σιωπήσῃ· πότε νὰ ἐπιτιμήσῃ καὶ πότε νὰ παρηγορήσῃ. Ἡ σιωπὴ του ἦτο ἐξ ἴσου εὐγλωττη πρὸς τὸν λόγον του. Ἐὰν πρέπει νὰ συνοψίσῃ κάποιος τὴν πνευματικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ μακαριστοῦ Ἡγουμένου μὲ μία λέξιν, αὕτη θὰ ἦτο ἡ διάκρισις.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ἀναβαίνων εἰς τὸν εἰκοστὸν ἕκτον λόγον τῆς

θεοφόρου Κλίμακος, ὀνομάζει τὴν διάκρισιν μητέρα, φύλακα καὶ ὁδηγὸν πασῶν τῶν ἀρετῶν (Κλίμαξ, Λόγος ΚΣΤ΄).

Διότι:

Χωρὶς διάκρισιν, ἡ νηστεία γίνεται ἀλαζονεία.

Χωρὶς διάκρισιν, ἡ ἀκρίβεια γίνεται σκληρότης.

Χωρὶς διάκρισιν, ὁ ζῆλος μετατρέπεται εἰς πῦρ καταφλέγον.

Οἱ Ἅγιοι Βασίλειος καὶ Γρηγόριος Νύσσης ἀναφέρουν ὅτι ἡ ἀποφυγὴ τῶν ἄκρων συνιστᾷ τὴν βασιλικὴν ὁδόν, ἡ μὴτε πρὸς ὑπερβολὴν ἐκκλίνουσα μὴτε πρὸς ἔλλειψιν, ἀλλὰ τὸ μέσον φυλάττουσα (πρβλ. *Regulae brevius tractatae*, PG 31· καὶ *Περὶ τοῦ βίου Μωυσέως*, PG 44, ἀντιστοιχῶς), κατὰ τὸ σχετικὸν ἀριστοτελικὸν χωρίον «ἔστιν ἄρα ἡ ἀρετὴ ἕξις προαιρετικὴ, ἐν μεσότητι οὔσα τῇ πρὸς ἡμᾶς, ὠρισμένη λόγῳ καὶ ᾧ ἂν ὁ φρόνιμος ὀρίσειεν» (Ἀριστοτέλους Ἠθικὰ Νικομάχεια Β΄ 6 1106b – 1107 a).

Καὶ αὐτὴ ἡ ὁδὸς ἡ βασιλικὴ εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς διακρίσεως, ἡ ὁποία προσαρμόζει τὸ φάρμακον εἰς τὴν ἀσθένειαν τοῦ καθενός, διὰ νὰ θυμηθοῦμε καὶ πάλιν τὴν Κλίμακα (πρβλ. Λόγος ΚΣΤ΄), ἀλλὰ καὶ λοιπὴν σχετικὴν πατερικὴν γραμματείαν: «οὔτως οὔτε καταφρονεῖν, οὔτε σφόδρα ἀντιποιεῖσθε τῆς τῶν πολλῶν ἀσθενείας χρή. Ἡ οὐχ ὀρώμεν καὶ τοὺς ἰατροὺς τοῦτο ποιῶντας, καί, ὅταν μὲν ἐγχωρῆ, χαριζομένους τοῖς κάμνουσιν, ὅταν δὲ ἡ χάρις ἡ ἐκείνων βλάβην ἐργάζεται, οὐκ ἔτι φειδομένους; Πανταχοῦ τὸ μέτρον τιμᾶν καλόν» (Ἰ. Χρυσόστομος, *Εἰς τὰς Πράξεις ΜΣΤ΄*, P.G. 60, 326).

Αὐτὴν τὴν βασιλικὴν ὁδὸν ἐβάδισεν ὁ μακαριστὸς Ἠγούμενος. Δὲν ἐπεδίωξε ἀκρότητας. Δὲν ἐθαύμαζε τὴν ὑπερβολήν. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ψυχὴ θεραπεύεται μὲ τὴν ἀκρίβειαν ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὸ ἔλεος.

Ὅταν ἐχρειάζετο νὰ ἐπιτιμήσῃ, ἡ φωνὴ του ἦταν ἡπία ἀλλὰ σταθερά.

Ὅταν ἐχρειάζετο νὰ παρηγορήσῃ, ἡ σιωπὴ του ἦταν βαθύτερη ἀπὸ τοὺς λόγους.

Ὅταν ἔβλεπε ζῆλον ἄνευ ἐπιγνώσεως, δὲν τὸν συνέτριβε· τὸν παιδαγωγοῦσε, τὸν οἰκονομοῦσεν.

Οὔτε ἐκλινε πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν, οὔτε πρὸς τὸν σχολαστικισμὸν καὶ τὸν νομικισμὸν παρ' ὅτι ὁ ἴδιος νομικός. Διότι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὁ νομικὸς τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ π. Παντελεήμων δὲν ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ τὸν πειράξῃ. Τὸν ἠγάπησε καὶ ἀφιερῶθη εἰς Αὐτόν! Ἦταν ὁ νέος ἐκεῖνος τῆς Γραφῆς ὁ ὁποῖος

ἠρώτησε τὸν Κύριον τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω καὶ ὅταν ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν, δὲν ἐδίστασε. Δὲν ἔφυγεν ἀπογοητευμένος. Δὲν ἔστρεψε τὰ νῶτα του εἰς τὸν Χριστὸν διὰ νὰ κατευθυνθῆ εἰς τὴν ὕλην. Ἀντιθέτως ἐγκατέλειπε τὰ τερπνὰ καὶ ἠδέα τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ἦτο κάτοχος, καὶ ἠκολούθησε τὸν Κύριον. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ π. Παντελεήμονος ἡ κάμηλος εἰσῆλθε διὰ τρυπήματος τῆς ραφίδος. Τὰ πλούτη του δὲν ἀπετέλεσαν ἐμπόδιον.

Ἡ διάκρισις του ἦταν εὐαίσθητη πλάστιγξ, ἐσωτερικὴ.

Ἦταν ἡ ἡσυχία τοῦ νοῦ ποὺ ἔχει ἔμπροσθεν τοῦ τὸν Θεόν.

Ἡ διάκρισις του δὲν ἦταν καὶ ψυχρὰ κρίσις· ἦταν ἐνδεδυμένη εὐγένεια καὶ φιλόστοργος ἀγάπη ἐν Χριστῷ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ὁμιλῶν περὶ πραότητος, γράφει ὅτι «πραύτης ἐστὶν ἀμετάθετος νοδὸς κατάστασις, ἐν τιμαῖς καὶ ἀτιμίαις ὡσαύτως ἔχουσα... ὑπομονῆς στήριγμα, ἀγάπης θύρα, μᾶλλον δὲ μήτηρ, διακρίσεως ὑπόθεσις» (Λόγος ΚΔ', PG 88, 980C καὶ ἐξ.). Ἔτσι ἦταν καὶ ὁ π. Παντελεήμων.

Ἡ εὐγένειά του δὲν ἦταν ἐπιτήδευσις. Ἦταν ἡ ἀκτινοβολία ἐνὸς ἐσωτερικῶς ταπεινοῦ καὶ ἡσύχου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀνθρώπου.

Ἀντικατοπτριζόταν εἰς ὅλον του τὸ εἶναι:

- εἰς τὴν ἡρεμίαν τοῦ βήματός του,
- εἰς τὴν ἀπλότητα τῆς χειρονομίας του,
- εἰς τὸ βλέμμα ποὺ δὲν ἐξετάζει ἀλλὰ ἀγκαλιάζει,
- εἰς τὴν ἐκφραστικὴν γαλήνην τοῦ προσώπου του.

Κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰσαάκ τὸν Σύρον ὁ ἄνθρωπος ὁπραὺς ἀναπαύει τὴν ὄψιν τῶν θεωρούντων αὐτόν (πρβλ. Ἀσκητικοὶ Λόγοι, Λόγος ΛΔ'). Πολλοὶ ἐπλησίαζαν τὸν π. Παντελεήμονα καὶ ἀνεχώρουν μὲ ἐν αἴσθημα ἐσωτερικῆς εἰρήνης, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν εἶχον ἀκούσει τὴν παραμικρὰν συμβουλήν. Ἡ παρουσία του ἦταν λόγος. Ἡ ἡσυχία του ἦταν διδασκαλία. Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ διάκρισις του ἦσαν δύο ἀρεταὶ συνηνωμένοι. Ἦσαν ἓνα ἦθος. Ἦσαν ἡ ἀνάσα τῆς ψυχῆς του. Καὶ ἔτσι, ἄνευ ἐπιδείξεως, ἄνευ ἐντυπωσιασμοῦ, ἐγένετο πνευματικὸς πόλος ἔλξεως. Ὅχι διότι ἐπέδιδε νὰ γοητεύσῃ, ἀλλὰ διότι ἡ χάρις ἐξευγένιζε καὶ ἐφώτιζε ὅλην τὴν ὑπόστασίν του.

Ἦταν ὑπομονετικὸς καὶ ταπεινός. Ἡ ὑπομονή του δὲν ἦταν παθητικότητα, ἀλλὰ

έμπιστοσύνη εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ταπείνωσίς του δὲν ἦταν ἐξωτερικὸν σχῆμα, ἀλλὰ ἐσωτερικὴ κατάστασις. Δὲν ἐπεδίωξε ποτέ τὴν προβολή. Ἀλλὰ ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς ἀληθινὰ ταπεινοὺς, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἀνέδειξεν. Καὶ ἔτσι, οἱ ἀρετὲς του ἐγένοντο πνευματικὴ γοητεία. Ὅχι γοητεία ἐξωτερικὴ, ἀλλὰ ἔλξις ἐσωτερικὴ. Ἄνθρωποι τὸν ἐπλησίαζαν ὄχι ἐπειδὴ ἐντυπωσιάζονταν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀναπαύονταν πλησίον του. Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔβλεπαν ἓνα κληρικόν, ποὺ ἦταν ὄντως πατέρας.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπιτρέψατέ μοι, ἀδελφοί, ἐν ἐσωτερικῇ εὐγνωμοσύνῃ, νὰ καταθέσω καὶ προσωπικὴν μαρτυρίαν. Διότι ἡ μνήμη τοῦ π. Παντελεήμονος ἔχει προσωπικῶς δι' ἐμὲ τὸν ὁμιλοῦντα καὶ ἰδιαιτέραν φόρτισιν. Σχεδὸν μαζὶ ἐνεδύθημεν τὸ τίμιον ράσον. Ἡ πορεία μας ἔλαβε διαφορετικὰς ὁδοὺς, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ἐκείνη ἀδελφικὴ συντροφία ἀποτελεῖ πολὺτιμον θησαυρόν μνήμης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Εἰς τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια τῆς ἱερατικῆς μας πορείας, ὅταν σχεδὸν μαζὶ ἐγευόμεθα τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθύνην τῆς ἱερωσύνης εἶχον καὶ ἐγὼ προσωπικὰς εὐκαιρίας νὰ γευθῶ τὴν παιδαγωγίαν του. Ἄλλοτε ἀδελφικὴν, ἄλλοτε ἐντονώτερον καθοδηγητικὴν· πάντοτε ὅμως διαποτισμένην ἀπὸ διάκρισιν καὶ εὐγένειαν.

Εὐγλωττὴ ἡ σιωπὴ του, ὅταν ἔκρινεν ὅτι ἡ σιωπὴ ἐργάζεται βαθύτερα ἀπὸ τὸν λόγον. Τὸ λεπτόν, σχεδὸν ἀνεπαίσθητον «χιοῦμορ» του, ἔλυε τὴν ἔντασιν ὡς δρόσος πρῶινῃ καὶ ἡ ἀρχοντικὴ εὐγένεια τῆς στάσεώς του μετέτρεπαν τὴν νοθεσίαν εἰς γλυκὸν φάρμακον.

Ἄς παραπέμψωμεν καὶ πάλιν εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος λέγοντα ὅτι ὁ ἐλέγχων ἐν πραύτητι δὲν τραυματίζει, ἀλλὰ θεραπεύει (Κλίμαξ, Λόγος ΚΔ' ὁ.π.). Καὶ ὁ ἀληθινὸς ποιμὴν ὀφείλει νὰ διορθώνη ἄνευ θορύβου, ἀλλὰ μετὰ χάριτος. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ ἦθος τοῦ π. Παντελεήμονος. Ἔθετεν ὅρια χωρὶς νὰ μειώνη. Ὑπέδεικνυεν ἄνευ ἐπιβολῆς. Ἐλεγχε ἄνευ πικρίας. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι κάποιες νοθεσίες του — ἀπλὲς εἰς τὴν διατύπωσιν, ἀλλὰ βαθεῖες ὡς ρίζες ἐν γῆ ὑγρᾷ — μὲ συνοδεύουν μέχρι σήμερον. Ὅταν ὁ ποιμαντικὸς ἀγὼν γίνεται βαρύτερος, ἀνακαλῶ τὸν τρόπον του καὶ ὄχι μόνον τὰ λόγια του. Καὶ τότε κατανοῶ ὅτι ἡ ἀληθινὴ παιδαγωγία δὲν ἐξαντλεῖται εἰς τὴν στιγμὴν· ἐγκαθίσταται ἐντὸς μας καὶ γίνεται ἐσωτερικὸς φωτισμός.

Ἴσως αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερον σημεῖον διακρίσεως: ὅταν ὁ λόγος ἐνσταλάζεται ὡς χάρις καὶ δὲν ἐπιβάλλεται ὡς βάρος.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἓνα μυστικὸν κεφάλαιον τῆς ζωῆς του, τὸ ὁποῖον ἐρμηνεύει ὅλην τὴν μετέπειτα πορείαν του. Εἰς τὴν νεότητά του ἐδοκιμάσθη σκληρῶς ἀπὸ

νόσον βαρεΐαν· ὁ καρκίνος ἐστάθη ἐνώπιόν του ὡς πραγματικὴ ἐμπειρία θανάτου. Ἐθεραπεύθη τότε, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του εἶχε ἤδη ἀγγίξει τὰ ἔσχατα. Ἔλεγε — καὶ ὅσοι τὸ ἀκούσαμεν δὲν τὸ λησμονοῦμεν — ὅτι ἡ ὁσμὴ τοῦ κοβαλτίου, ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον τῶν θεραπειῶν, ἦταν δι' αὐτὸν ὡς παραδείσια εὐωδία. Ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοι ἔβλεπαν τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ τέλος, ἐκεῖνος ὀσφραϊνόταν τὴν ἐλπίδα. Διότι ἐκεῖνος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι εἴσοδος εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς τοῦ ἐχάρισε παράτασιν βίου, ἐκεῖνος ἀντεστράφη εἰς τὸν λογισμόν: «Δὲν θέλω», ἔλεγε, «νὰ χάσω αὐτὴν τὴν παραδείσιαν εὐωδίαν. Ἐὰν μὲ ἔσωσε ὁ Θεός, θὰ ἀφήσω τὰ πάντα διὰ νὰ κερδίσω αὐτὸ ποῦ ἐγεύθην».

Ἔτσι ἡ νόσος ἐγένετο κληΐσις.

Ἡ θεραπεία ἐγένετο ἀπόφασις.

Ἡ παράτασις ζωῆς ἐγένετο ἀφιέρωσις.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ π. Παντελεήμονος εὔρε πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἡ πατερικῆς διδασκαλίας — ὅπως τὴν ἀναπτύσσουν ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης καὶ ἄλλοι — ὅτι ἡ μνήμη τοῦ θανάτου ἀποδεσμεύει ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, διότι ὁ ἔχων ἐνεργοῦσαν ἐν ἑαυτῷ τὴν μνήμην τοῦ θανάτου ἀποξενοῦται τῶν παρόντων. Διότι ἐγεύθη τὴν ὀριακὴν στιγμὴν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ὡς πιστὸς χριστιανὸς καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ζήσῃ ἐπιφανειακῶς. Ἡ ὁσμὴ τοῦ νοσοκομείου ἐγένετο δι' αὐτὸν ὑπόμνησις Παραδείσου. Καὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου μετεστράφη εἰς πόθον ζωῆς αἰωνίου. Ἴσως δι' αὐτὸ ἡ παρουσία του ἀπέπνεε πάντοτε μίαν ἡσύχιον ἐσχατολογικὴν ἐλπίδα...

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ,

Σήμερον, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, καὶ προεξάρχων τῆς ἱερᾶς ταύτης συνάξεως, μεταφέρω τὴν πατρικὴν εὐχὴν καὶ τὴν προσευχητικὴν μνήμην τοῦ Πρώτου τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ἐκκλησία, ὅταν τιμᾷ τοὺς λειτουργοὺς τῆς, δὲν τοὺς ἐγκωμιάζει κοσμικῶς· τοὺς ἐντάσσει εἰς τὴν ἐσχατολογικὴν τῆς προοπτικὴν. Προσεύχεται ὅπως ὁ Κύριος, «ὁ μισθαποδότης τῶν ἀγαθῶν», ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Του Παντελεήμονος ἱερομονάχου «ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων».

Καὶ ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ ἡ μνήμη τοῦ αἰοδίου Ἡγουμένου δὲν εἶναι ἀπλῆ ἀνάμνησις. Εἶναι πρόσκλησις. Πρόσκλησις πρὸς ἡμᾶς, ὅσοι παραμένομεν ἀκόμῃ ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ἀγῶνος. Πρόσκλησις νὰ ζήσωμεν μὲ ἐπιλογὴν Θεοῦ, μὲ εὐγένειαν καρδίας, μὲ διάκρισιν, μὲ ὑπομονὴν καὶ ταπείνωσιν.

Καὶ τώρα, ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ συνάξει, ὅπου ἡ μνήμη συναντᾷ τὴν ἐλπίδα καὶ ἡ γῆ

ἀκουμπᾶ τὸν οὐρανόν, ἅς ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν μας:

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ γινώσκων τοὺς ἰδίους καὶ γινωσκόμενος ὑπ' αὐτῶν, δέξαι τὸν δοῦλόν Σου, Παντελεήμονα ἱερομόναχον, ὁ ὁποῖος ἐν ταπεινώσει Σε διηκόνησε καὶ ἐν διακρίσει ἐποίμανε τὰ πρόβατά σου, τὰ πρόβατα τὰ ὁποῖα ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν ὁ κοινὸς πνευματικὸς ἡμῶν πατὴρ Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας Παντελεήμων, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιθέσεως τῶν τιμίων χειρῶν του εἰς τὴν κεφαλὴναυτοῦ. Ὅτι ἀνθρώπινον ἦταν ἐν αὐτῷ, συγχώρησον· ὅτι ἐκ τῆς χάριτός Σου ἦταν, ἀνταπόδος ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου. Ἐὰν ἐν τῷ βίῳ του ἔσπειρε εἰρήνην, χάρισον αὐτῷ τὴν αἰώνιον εἰρήνην. Ἐὰν ἀνέπαυσε καρδίας, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν κόλποις Ἀβραάμ. Ἐὰν ἐδίδασκε διάκρισιν, φώτισον αὐτὸν ἐν τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί Σου. Καὶ ἡμᾶς, Κύριε, οἱ ὁποῖοι παραμένομεν ἀκόμη ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ἀγῶνος, δίδαξον νὰ βαδίζωμεν ὁδὸν βασιλικήν· νὰ μὴν ἐκκλίνωμεν εἰς τὴν ἀκρότητα οὔτε νὰ παρεκκλίνωμεν εἰς τὴν ῥαθυμίαν. Χάρισον ἡμῖν τὴν διάκρισιν ὡς φῶς τοῦ νοῦ καὶ τὴν εὐγένειαν ὡς ἄρωμα καρδίας. Δίδαξον ἡμῖν ὅτι ἡ ἀληθινὴ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀγιότης καὶ ἡ ἀληθινὴ ἀρχοντιὰ εἶναι ἡ ταπεινώσις. Καθὼς εἰσερχόμεθα εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ περιορίσωμεν τὸν ἀγῶνα εἰς τύπους· ἀλλὰ ἀνάστησον ἐντὸς ἡμῶν τὴν λαχτάραν τῆς μετανοίας. Ὅπως ἐκεῖνος, ὁ π. Παντελεήμων, ἐπεθύμησε Σὲ καθ' ὅλον τὸν βίον του, ἔτσι καὶ ἡμεῖς νὰ ποθῶμεν Σὲ ὑπὲρ πάντα. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξόδου ἡμῶν, ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς νὰ ἀκούσωμεν τὸν λόγον τὸν ἡδύ:

«Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου», καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ἐφόρου καὶ Προστάτιδος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Σοί, τῷ Θεῷ καὶ ἐπουρανίῳ ἡμῶν Πατρὶ εὐαρεστησάντων Ἁγίων, ἀνάπαυσον, Κύριε, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου Σου Παντελεήμονος ἱερομονάχου, ἡμᾶς δὲ καταξίωσαι ἀμέμπτως τὸν βίον τοῦτο διελθεῖν. Ἀμήν. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἡμέρα, διττὴν ἔχει τὴν σημασίαν καὶ τὸ νόημα, εἶναι ἡμέρα μνήμης ἀλλὰ καὶ ἡμέραςυνεχειᾶς. Ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐπουράνιος, ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας Κύριος, ὁ ὀδηγῶν τὴν ἱστορίαν διὰ τῆς προνοίας Του, δίδει νέον ἡγούμενον, νέον πατέρα εἰς τὴν ἀδελφότητα: τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Δομενίκου κ. Ἀθηναγόραν, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβεν ἤδη τὴν σκυτάλην τῆς διακονίας του. Ἡ μνήμη τοῦ π. Παντελεήμονος σήμερον δὲν κλείει ἕνα κεφάλαιον, ἀλλὰ ἀνοίγει ἕνα νέον, ὅπου ἡ παράδοσις μεταγγίζεται ὡς ζῶσα χάρις καὶ εὐθύνη. Ὁ νέος ἡγούμενος, ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ δεδοκιμασμένων ἀδελφῶν τῆς Μονῆς, γνωρίζει ἐκ τῶν ἔσω τὸν παλμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἀδελφότητος. Τὸ ἦθος του, ἡ εὐγένειά του πρὸς πάντας, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη

του πρὸς ὅλους, ἀποτελοῦν ἐχέγγυα ὅτι θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ π. Παντελεήμονος.

Ἐκπροσωπῶν κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, μεταφέρω πρὸς τὸννέον Ἡγούμενον τὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ τὴν στοργικὴν εὐλογίαν τοῦ Πρώτου τῆς Ὁρθοδοξίας. Θεοφιλέστατε, ὁ Παναγιώτατος εὐχεται ὅπως ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπισκιάζῃ τὴν ἡγουμενικὴν σου διακονίαν καὶ ἀναδείξῃ σε ἀληθινὸν πατέρα τῆς ἀδελφότητος, ἄγρυπνον φρουρὸν τῆς παραδόσεως καὶ ἔμπνουν συνεχιστὴν τοῦ προκατόχου σου.

Καὶ κατακλείων τὸν λόγον, στρέφομαι πρὸς τὸν σεπτὸν Ποιμενάρχην τῆς θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονα καὶ μεταφέρω πρὸς αὐτὸν τὸν ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Κύριος ὁ Θεὸς διαφυλάττει αὐτὸν ἐν ὑγιείᾳ καὶ μακροημερεύσει ἵνα ἐπὶ μακρὸν διατελῇ προσφέρων πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἀναδεικνύη ἐστίας προσευχῆς καὶ στηρίξῃ τὰς μοναστικὰς ἀδελφότητας ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν ἀγάπῃ καὶ διακρίσει, καθ' ὅτι οὗτος, πρῶτος, μοναχὸς ὑπάρχει.»